

PANTSER STORM

Tienduizenden infanteristen en verkenneren worstelden zich in de loop van bijna tien jaren door Pantserstorm, de pantserloze gevechts- en overlevingsoefening bij het Korps Commandotroepen. Tienduizenden – ruim dertig compagnieën per jaar – zullen volgen. Een kleine twee weken happen naar adem, rillen en zweten, vloeken en lachen. Een impressie . . .

teamgeest achter een pilsje is geen kunst

Da's dan de zevende keer, dat we die pleure-rivier overgaan. Of de achtste? Nou ja, wat geeft 't. Barst, weer jeuk op m'n schouder. Een, twee, een, twee. Of-ie niet verder kan tellen. Ho, we zijn er. Eruit? Mooi hoor. Linkervoet ook nat. Hoop dat die andere sokken intussen droog zijn. Rotrook. Moet dat nou, die pot hier vlak bij ons? Nou, naar boven. Naar rechts, jawel, naar rechts. Kom nou. Puur moeras hier, sergeant. Help, de infanterist verzuipt. Kun je een film van maken. Ha, vaste grond. Wat roept die knaap daar nou? Oh, vuren, daar gaat ie dan. Nee vriend, dan wel eerst van seef halen. Zó ja. Wat nou weer. Waar ik heen ga? Verrek, de rest ligt al plat. Zo, hij leit. We hebben weer gewonnen . . .

Ze hangen. Naast elkaar. De toch al gepijnigde biceps staan op scheuren. 'Hou vast, hou vast', roept de sergeant I van de commando's. Nog één stapje. De armen trekken de lichamen over het zwaartepunt. Nee, toch niet. De linker-man gebruikt zijn laatste krachten om zonder ontvelde palmen naar beneden te komen. De ander houdt vol. Tuurt door een rood waas. 'Nog even', moedigt de sergeant aan. 't Is hopeloos. De verkrampde handen laten los, krijgen – een meter lager – nog even houvast. Dan smakt de man ruggelings in het mulle zand. Diep uit de keel hijgend, kokhalzend bijna, kruipt hij naar zijn collega.' Niks aan de hand. Goed vastgehouden', meent de instructeur. Een mooi compliment. Andere klimmers vergelijkt hij kleurrijk met zakken aardappelen.

Ze zakken echt niet zo maar in elkaar . . .

Eerste luitenant L. W. den Biggelaar, commandant van één van de twee gevechtscursusteams: 'Dat de Nederlandse soldaat, althans de infanterist, een abominabel fysiek zou bezitten wordt hier door de feiten tegengesproken. Er is best te werken met die jongens. Ze zakken echt niet zomaar in elkaar. De grootste problemen doen zich voor bij het werken op hoogte, dan moet je soms tegen ze aanpraten. Ze hebben van Pantserstorm natuurlijk een nogal overdreven voorstelling. De compagnieën, die hier geweest zijn gaan de jongere lichten met de sterkste verhalen te lijf. Pantserstorm is wel degelijk pittig. En het weer heeft ook een forse invloed op de zwaarte. Maar we stellen geen onmogelijke eisen. Ze hoeven niet de eerste de beste keer die 3 kilometer speedmars met volle bepakking te lopen. Ze gaan niet meteen naar de top van de klimtoren. Dat

gebeurt allemaal stapsgewijs. Maar in de kazerne komen ze natuurlijk met hun meest indrukwekkende prestatie aan-dragen'.

Wat zei die vent? Vierentwintig meter? Me zuster. Die ... eh ... Jan van Schaffelaar kwam vast van een minder hoog torentje naar beneden. En die viel toch ook mooi te pletter. Hola, nou niet naar beneden kijken. Ik wou dat ze eens opschoten met die stomme tokkels op dat platformpje. Ik hier maar van het uitzicht genieten. Evengoed kijk je een knap end over die huizen heen. Hu, blij dat je een beetje houvast hebt. God, wat

De eerste keer laten ze die Mag-schutter alleen prutsen ...

zijn ze klein daar beneden. Zal Kees het moeilijk hebben. Die heeft het bij ons op de stormbaan al niet meer. Waar zijn nou die kerels, die zeiden dat ze het verdomden. Staan we toch mooi met z'n allen op die stalen balken. Net vliegen in een web. Ja, zachies down ...

Hoe ging dat ook weer? In dat touw ... eh ... tokkel stappen. Lang touw erdoor, over de schouder. Edele delen lopen geen gevaar? Okee. En nou ... ho, ho, ho, niet duwen ... ik laat me zelf wel zakken.

Achterover ... moedèr ... als dat touw doorschiet ... Nu iets minder hard knijpen ... nog niks, ja ik glij. Nog een stukje. Dat gaat lekker. Met de vingertjes te regelen en dan naar beneden zakken. Inderdaad sergeant, het kan vast wel vlugger, maar mooi dat deze jongen dit even rustig bekijkt. Nog twee stapjes, één ... hebbes.

Luitenant Den Biggelaar: 'De achtergrond van Pantserstorm is het jezelf kunnen redden als je van eigen troepen bent afgesneden. Vandaar die lessen in overleving en het koken van je eigen potje. Vandaar die lessen in overvallingen. Niet uit tactische noodzaak, maar om onderweg aan voedsel en water te komen. Vandaar dat ze leren vloten en drijfpakketten te maken en dat we aandacht besteden aan ontwijken en schuilbivak. Het sluit heel aardig aan op de moderne oorlogvoering, waarin veel kleinere eenheden per pantservoertuig opereren. Dat verhoogt de kans te

De groepscommandant moet maar zien dat hij ze meekrijgt ...

1. ... net vliegen in een web ...
2. ... naast elkaar ... de biceps op scheuren ...

3. ... beter dan die speedmarsen ...

4. ... afgepeigerd ...

verdwalen, afgesneden te raken. En als je voertuig het dan begeeft of wordt afgeschoten dan ben je op lopen aangewezen. En op elkaar. Die hindernisbanen op de kazerne en op de Rucphense hei en ook de speedmarsen speculeren helemaal op teamwork. De eerste keer laten ze die vent met de Mag alleen prutsen. Daarna ontdekken ze dat de hele groep er vlugger over is als je elkaar helpt. Je ziet het bij de klimtoren. Als een sergeant of vaandrig het vertikt laat de helft van de jongens het ook afweten. Hun enige motivatie zijn ze kwijt.

De laatste nacht maken ze een kompasdoorsteek door de Drunense Duinen.

Ach ja, sommigen kunnen niet tegen hoogte ...

's Zomers door de Biesbosch. Met de dekenrol. Dan zijn ze vrijdagsmorgen behoorlijk moe. Zo'n groep wordt met elkaar geconfronteerd. De groepscommandant moet maar zien dat hij zijn mensen meekrijgt. Wie moe is wil zitten en rusten.

Kijk, het is geen kunst om van teamgeest te spreken in de compagniesbar achter een pilsje. Maar je moet dat ook kunnen opbrengen tijdens inspanning, onder stress.

Het is tien uur in de ochtend. Paar graden boven nul. Het waterige zonnetje schijnt misleidend lente-achtig over de vaarschool van de commando's: een grasrijk schiereiland aan de rand van de Biesbosch. Een paar loodsers voor botenmateriaal, een kantinegebouwtje annex slaapplegelegenheid voor de instructeurs. Het geheel aan het onkruid ontworsteld en gegroeid onder de handen van vaarspecialist sergeant-majoor De Roode. Het frisse windje voert onzichtbare, prikkerige ijskristallen mee. Niettemin beginnen enkele soldaten zich fluitend van hun kleding te ontdoen. Een heren-striptease ten plattelande. Schoenen uit, broek uit. Buitenjasje toch maar aan. Sommigen trekken de mantelriempjes nog wat strakker om de opbollende tentzeilpakketjes. Het hele hebben en houden van twee man zit erin. Inclusief wapens. En die instructeur maar bezweren, dat die zouden blijven drijven. Iemand laat zich fotograferen door z'n maat. Hij draagt het befaamde slank afkledende rijksondergoed, stapt met

... een quarantainegebied voor gezonden ...

één been op het drijfpakket en blik in de lens gelijk grootwildjagers dat rond de eeuwwisseling deden. Dan schuifelen ze allemaal, als lopend op eieren, blootsvoets naar het strandje. Lachend als kinderen op een schoolreisje. Tot aan de knieën even het water in . . . huuuuu . . . 't Zal niet waar wezen . . . ze zinken niet eens . . .

Een dienstplichtige, met een beproefd pakketje uit het water stappend: 'Leuk? Ja, kijk, als het moet dan máák je het leuk. Maar in het burgerleven zou ik dit natuurlijk niet voor m'n lol doen.' Een ander: 'Dit is de mooiste dag die erbij is. 't Is trouwens toch erg meegewallen. Dat klimmen, ach ja, sommigen kunnen niet tegen hoogte. Die schijten zeven kleuren stront als ze drie meter hoog staan. Maar toch was dat ook leuk. De enige grote oefening hiervóór was Entre Nous. Veertien dagen pestweer. Dan liever Pantserstorm. 't Was ons trouwens door anderen veel rotter voorgesteld'. Toch liepen, een avond te voren, diezelfde jongens in een poolachtige sneeuwstorm kilometers over een glibberig dijkje. Wind tegen. 't Lijkt vergeten.

Regen, wind, sneeuwstorm, soms een voorbarige lentedag, zweten, uitkleden, onverwarmde tenten als thuishaven, plenty natte voeten . . . vliegen de grieppatiënten niet pelotonsgewijs het veldbed in nu iedere fatsoenlijke kantoorbediende zakdoeken en aspirientjes te kort komt?

. . . ik dacht, dat ik ter plaatse zou sterven . . .

Een dienstplichtig arts, zoals gebruikelijk voor twee weken uitgeleend door het Centraal Militair Hospitaal in Utrecht: 'Er zijn geen grieppatiënten. Dat is wel logisch. Virussen gedijen het best in verwarmde binnenruimtes. De jongens zijn voortdurend buiten. Je kunt het tentenkamp een soort quarantainegebied voor gezonden noemen'.

't Is dat we zo met z'n allen dat watertje over moeten, maar je zit natuurlijk mooi voor gek. Negen man in een houten bak op het strand. En maar roeien. Wat zei die sergeant-majoor ook weer? Er is nog steeds geen boot uitgevonden, die lichter is en meer kan vervoeren. Een, twee, een, twee. Ja, nou weet ik het wel. Affijn beter dan die speedmarsen. Kelére, wat was ik afgepeigerd. Ik dacht dat ik ter plaatse zou sterven. Ja, ja, ik roei wel door, sergeant. Mag ik even krabben? Honderdtwintig meter

breed, zei die sergeant-majoor. En een getrainde troep ligt in anderhalve minuut aan de overkant in stelling. Moet ik zo toch eens opnemen. Hoe vaak zouden ze ons over die rivier jagen? Kon best eens tegenvallen. Zou Cora zich even begillen als ze me zo zag droogroeien. Vannacht nog een flink stuk gelopen, zeggen ze. Mij een zorg. Morgenavond thuis. Knappe jongen, die me dat afpakt.

5. . . . jezelf kunnen redden als je bent afgesneden . . .

6. . . . ze zinken niet eens . . .

7. . . . die hindernisbanen speculeren op teamwork . . .

